

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: **R. G.**, narozený dne X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Mariem Kotorou
sídlem Malická 1576/11, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o žalobcově žádosti o poskytnutí informací ze dne 1. 7. 2024, evidované pod sp. zn. KUUK/098121/2024

takto:

- I.** Žalovaný **je povinen** vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o poskytnutí informací ze dne 1. 7. 2024, evidované pod sp. zn. KUUK/098121/2024, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 13. 9. 2024, téhož dne podanou soudu, se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného s návrhem, aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o žalobcem dne 1. 7. 2024 podané žádosti o informace, tj. povinnost věcně žalobcovu žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyřídít (podle okolností tedy žádosti vyhovět a informace poskytnout, případně žádost odmítnout či odložit).

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žádostí o informace ze dne 1. 7. 2024, téhož dne doručenou žalovanému, žádal o zaslání všech v roce 2023 žalovaným vydaných rozhodnutí o odvoláních proti rozhodnutím o přestupku, jimiž byli obvinění uznáni vinnými ze spáchání přestupků dle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (silniční zákon), a která byla (sc. rozhodnutí žalovaného) napadena správní žalobou. Na to byl žalobci dne 15. 7. 2024 doručen požadavek žalovaného na úhradu dle § 17 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“) ve výši 1 243 Kč z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledání informací. Ještě téhož dne žalobce podal žalovanému stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ (dále též „*Stížnost*“), neboť nesouhlasil s výší žalovaným požadované úhrady. Posléze bylo žalobci doručeno usnesení Ministerstva vnitra, jímž byla žalobcova *Stížnost* postoupena Ministerstvu dopravy jako nadřízenému orgánu příslušnému k jejímu vyřízení. Další písemnosti či jiné reakce ve věci podané žádosti o informace či vyřizování *Stížnosti* se žalobci již nedostalo, v čemž žalobce spatřuje nečinnost žalovaného při vyřizování podané žádosti o informace.
3. Dle žalobcova názoru byl nadřízený orgán žalovaného povinen rozhodnout o žalobcově *Stížnosti* ve lhůtě do 15 dnů ode dne jejího předložení; i pokud by mělo být vycházeno z data předložení *Stížnosti* Ministerstvu dopravy, musela nadřízenému orgánu patnáctidenní lhůta pro rozhodnutí dle § 16a odst. 8 InfZ uplynout nejpozději dnem 5. 8. 2024. Byť nečinnost fakticky zapříčinil nadřízený orgán povinného subjektu (žalovaného), je za ni objektivně odpovědný sám povinný subjekt, neboť dle ustálené judikatury není možné v případě stížnosti podané dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ uplatnit úspěšně žalobu na ochranu proti nečinnosti vůči nadřízenému subjektu jako žalovanému; rozhodnutí nadřízeného orgánu o takové stížnosti (vydané podle § 16a odst. 7 InfZ) totiž není dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008-90, rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento právní názor uvedený soud zopakoval a rozvinul zejména v rozsudku ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40. Dle citované judikatury je třeba *Stížnost*, o níž nadřízený orgán nerozhodl v zákonem stanovené lhůtě, posoudit jako bezúspěšně vyčerpaný prostředek ochrany proti nečinnosti ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. v řízení o žalobě žadatele směřované přímo proti povinnému subjektu jakožto žalovanému. Jelikož případné podání žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) by jednak nesměřovalo proti „faktické“ nečinnosti povinného subjektu, nýbrž vůči nečinnosti nadřízeného subjektu s vyřizováním *Stížnosti*, jednak by jím ani nebylo sledováno vydání rozhodnutí nadřízeného orgánu, jež by bylo podřaditelné pod pojem rozhodnutí dle § 65 s. ř. s., nelze přípustnost nečinnostní žaloby směřující proti povinnému subjektu podmiňovat bezvýsledným vyčerpaním takového postupu.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 8. 10. 2024. V něm shodně s žalobcem uvedl, že dne 1. 7. 2024 obdržel jeho žádost o poskytnutí informací. Vyhovění žádosti by však žádalo vyvinutí činnosti kvalifikovatelné jako mimořádně rozsáhlé vyhledání informací,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pročež žalovaný oznámením ze dne 12. 7. 2024, č. j. KUUK/1000075/2024/ODSA/Fid, vyzval žalobce k úhradě s tím spojených nákladů vyčíslených částkou 1 243 Kč. Žalobce podal proti danému požadavku dne 15. 7. 2024 *Stížnost*, kterou žalovaný dne 19. 7. 2024 postoupil Ministerstvu vnitra (o čemž žalobce téhož dne informoval písemným sdělením). Ministerstvo vnitra pak dne 26. 7. 2024 postoupilo *Stížnost* Ministerstvu dopravy jako správnímu orgánu věcně příslušnému k jejímu vyřízení; tento nadřízený orgán však do 3. 8. 2024 o *Stížnosti* nerozhodl (žalovaný pak ve svém vyjádření neuvedl, zda k tomu případně došlo později). Žalovaný tudíž má za to, že sám nečinný nebyl; podotkl, že není oprávněn přikazovat svému nadřízenému orgánu, aby ve věci *Stížnosti* konal. K žalobcem uplatněné právní argumentaci žalovaný poznamenal, že tato vychází z podoby InfZ před novelizací, k níž posléze došlo zákonem č. 111/2019 Sb. Žalobcem odkazovanou judikaturu proto shledává neaktuální. Podle nyní účinného znění § 16b odst. 3 InfZ totiž „*k opatřením proti nečinnosti nadřízeného orgánu podle zvláštního právního předpisu je příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů.*“ Podle názoru žalovaného měl žalobce při shledání nečinnosti nadřízeného orgánu využít prostředek ochrany proti nečinnosti zakotvený v § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu, k jehož vyřízení je příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů. Žalovaný svůj postup považuje za souladný s InfZ, zejména pak s § 16a odst. 5 tohoto zákona. Žalobu má tudíž za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

Replika žalobce

5. Dne 18. 11. 2024 podal žalobce soudu repliku k vyjádření žalovaného. V ní se vymezil vůči názoru žalovaného, že by podmínkou přípustnosti podané nečinnostní žaloby měla být předchozí (bezúspěšná) žalobcova žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti u Úřadu pro ochranu osobních údajů. Žalobce zopakoval argumentaci uplatněnou již v žalobě, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, není rozhodnutí nadřízeného orgánu dle § 16a odst. 7 InfZ rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Pokud by měl být žadatel o poskytnutí informace před podáním nečinnostní žaloby nucen k postupu dle § 80 odst. 3 *in fine* správního řádu, musel by se takto u Úřadu pro ochranu osobních údajů domáhat přikázání vydání rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ jakožto „jiného úkonu“, aniž by to mohlo ovlivnit pasivní procesní či věcnou legitimaci povinného subjektu (stále by musela případná navazující žaloba na ochranu proti nečinnosti směřovat přímo proti povinnému subjektu, nikoli proti nadřízenému orgánu – Ministerstvu dopravy). Takové žalobcovo podání podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu by nesměřovalo k vydání rozhodnutí, jež by bylo přímo přezkoumatelné v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, pročež je nelze kvalifikovat ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. jako prostředek, který procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k žalobcově ochraně proti nečinnosti povinného subjektu (žalovaného); jde naopak o prostředek k ochraně proti faktické nečinnosti nadřízeného orgánu.
6. Žalobce dále podotkl, že ustanovení § 16b odst. 3 InfZ nekonstituuje nový prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu; toliko určuje správní orgán věcně příslušný k přijetí opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu. Cílí tedy dle žalobcova názoru např. na situace, v nichž po rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti zůstává nadřízený orgán v probíhajícím řízení o podaném odvolání nečinný (nevydal v zákonné lhůtě rozhodnutí o odvolání, které obecně je rovněž rozhodnutím dle § 65 s. ř. s.); tehdy by s ohledem na § 16b odst. 3 InfZ byl správním orgánem věcně příslušným k opatření proti nečinnosti (nadřízeného orgánu) dle § 80 odst. 3 věty první správního řádu či k vyřízení žadatelovy žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 věty

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

druhé téhož zákona Úřad pro ochranu osobních údajů (namísto Ministra dopravy). Podle žalobce však i před účinností § 16b odst. 3 InfZ bylo možné podat žádost podle § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu o uplatnění opatření proti nečinnosti (nadřízeného) správního orgánu; judikatura v tom nicméně pro případy, v nichž nečinnost nadřízeného orgánu měla spočívat v nevydání rozhodnutí o stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ, nespatořovala prostředek ochrany proti nečinnosti správního orgánu, který by bylo nezbytné vyčerpat dle § 79 odst. 1 s. ř. s. pro založení přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu. Žalobce tudíž považuje za nevýznamnou obranu žalovaného, dle níž žalovaný jako povinný subjekt dodržel veškeré jemu stanovené zákonné lhůty [tedy že nezavinil nečinnost nadřízeného správního orgánu při rozhodování o žalobcově stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ]. Povinný subjekt totiž dle žalobcova názoru nese objektivní odpovědnost za nečinnost při vyřizování žádosti o poskytnutí informací bez ohledu na to, zda případně zavinění nastalého stavu lze fakticky přičítat nadřízenému orgánu.

Posouzení věci soudem

7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 s. ř. s. Ve věci nebylo třeba provádět dokazování nad rámec obsahu předloženého správního spisu, neboť mezi účastníky řízení nebylo sporu ohledně rozhodujících skutkových okolností. Žalovaný k výzvě soudu podáním ze dne 21. 10. 2024 sdělil, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání a žalobce se k výzvě soudu (doručené mu prostřednictvím shora označeného zástupce dne 18. 10. 2024) nevyjádřil, přestože byl poučen o tom, že marným uplynutím lhůty k vyjádření bude založena zákonná domněnka jeho souhlasu.
8. Žaloba je důvodná.
9. Jelikož mezi účastníky řízení nebylo sporu ohledně rozhodujících skutkových okolností, vzal soud shodná tvrzení účastníků obsažená v žalobě a vyjádření žalovaného za svá skutková zjištění (§ 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.). Soud tak důvodnost žaloby posuzoval na základě zjištění, že žalobce podal dne 1. 7. 2024 u žalovaného žádost o poskytnutí informací podle InfZ a žalovaný dne 12. 7. 2024 vydal Oznámení o výši úhrady za poskytnutí informace č. j. KUUK/1000075/2024/ODSA/Fid, obsahující výzvu k úhradě za poskytnutí žalobcem požadované informace. Žalobce podal dne 15. 7. 2024 žalovanému *Stížnost*, jíž sporoval výši žalovaným požadované úhrady.
10. Další skutková zjištění získal soud z obsahu předloženého správního spisu žalovaného zn. KUUK/098121/2024. Žalobcova *Stížnost* byla do datové schránky žalovaného dodána dne 15. 7. 2024 (*Protokol o výsledku ověření datové zprávy* s předmětem podání *Stížnost – úhrada nákladů*). Dne 19. 7. 2024 žalovaný s odkazem na § 16a odst. 5 InfZ postoupil Ministerstvu vnitra žalobcovu stížnost ze dne 15. 7. 2024 (*přípis č. j. KUUK/108153/2024/DS/FD* s poř. číslem 4 spisu) a vyrozuměl o tom žalovaného přípisem z téhož dne (*přípis č. j. KUUK/108238/2024/DS/FD* s poř. číslem 6 spisu). Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 26. 7. 2024, č. j. MV-109792-2/ODK-2024 (poř. č. 7 spisu), postoupilo žalobcovu *Stížnost* Ministerstvu dopravy jako orgánu věcně příslušnému k jejímu vyřízení. Z obsahu správního spisu neplyne, že by o žalobcově žádosti o informace ze dne 1. 7. 2024 či o *Stížnosti* bylo rozhodnuto (nebo že by informace byla žalobci poskytnuta) ani že by snad žalobce úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací žalovanému zaplatil; takové skutečnosti ostatně ani žádný z účastníků v řízení o žalobě netvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Soud se nejprve zabýval posouzením včasnosti žaloby. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon*. Již ze skutečnosti, že žalobce podal žádost o poskytnutí informací teprve dne 1. 7. 2024, je zřejmé, že do dne podání žaloby (13. 9. 2024) nemohl uplynout jeden rok, a tudíž nemohla taková doba uplynout ani v případě, byla-li by počítána ode dne marného uplynutí lhůty pro poskytnutí informace či pro vydání rozhodnutí o žádosti. Žaloba tedy byla podána včas.
12. Dále se soud zabýval posouzením, zda žalobce ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. *bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu*.
13. Za prostředek ochrany proti nečinnosti soud považuje žalobcovu *stížnost*, tj. stížnost proti výši úhrady požadované žalovaným v souvislosti s poskytováním informací ve smyslu § 16a odst. 1 písm. d) InfZ. Srovnatelný právní názor vyslovil v podobných situacích opakovaně Nejvyšší správní soud (např. žalobcem odkazovaný rozsudek ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, či rozsudek ze dne 15. 11. 2012, č. j. 2 Ans 13/2012-14). Akt ve smyslu § 16a odst. 7 InfZ, kterým má nadřízený orgán vyřídit žalobcovu stížnost dle § 16 odst. 1 písm. d) téhož zákona, totiž není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a žalobce by proto ani nebyl aktivně legitimován k tomu, aby se nečinnostní žalobou dle § 79 odst. 1 s. ř. s. u soudu domáhal po nadřízeném orgánu jeho vydání. Nejvyšší správní soud ostatně v rozsudku ze dne 24. 11. 2020, č. j. 2 As 397/2019-40, shledal, že není-li rozhodnutí dle § 16a odst. 7 InfZ o podané stížnosti rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., není ani logické nutit žadatele, aby se jeho vydání domáhal postupem dle § 80 správního řádu, neboť ani po případném marném využití tohoto prostředku by nebylo možné úspěšně uplatnit proti nadřízenému orgánu povinného subjektu žalobu na ochranu proti nečinnosti.
14. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že v projednávané věci je to žalovaný, a nikoli jeho nadřízený orgán, kdo je žalován pro nečinnost s vyřízením žalobcovy žádosti o informace. Ačkoliv shledaná nečinnost nenastala jeho vlastní vinou, v procesu poskytování informací je třeba akcentovat efektivní, účinné a v rozumném časovém horizontu dosažitelné právo na ochranu proti nečinnosti kteréhokoli subjektu (srov. výše odkazovaný rozsudek č. j. 2 Ans 13/2012-14). Obecně jest legitimním záměrem žadatele co nejrychlejší získání požadovaných informací, aniž by se musel zaobírat zkoumáním, který správní orgán je v aktuální fázi řízení skutečným původcem nečinnosti. Nelze po něm ani spravedlivě požadovat vynakládání dalšího úsilí ke zjednání nápravy v případě nečinnosti jiného orgánu, než který má rozhodnout o jeho žádosti o poskytnutí informací. Nečinnost nadřízeného orgánu je v důsledku toho třeba přičítat k tíži povinného subjektu a jedině vůči němu směřovat žalobu na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s.
15. Na výše uvedených závěrech nemůže nic změnit ani novela InfZ, provedená s účinností od 24. 4. 2019 zákonem č. 111/2019 Sb., jež v § 16b odst. 3 InfZ toliko zakotvila speciální pravidlo pro určení věcné příslušnosti orgánu, který má rozhodovat o opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu. K tomuto je sice od účinnosti zmíněné novely příslušný Úřad pro ochranu osobních údajů; východiska, na kterých byla výše citovaná judikatura založena, však zůstávají ve svém jádru nedotčena. Na opatření proti nečinnosti nadřízeného orgánu tedy ani za účinnosti § 16b odst. 3 InfZ nelze nahlížet jako na prostředek ochrany před nečinností povinného subjektu. Soud nevidí důvod dovozovat, že snad před účinností

zákona č. 111/2019 Sb. nebylo možné uplatňovat vůči nadřízenému orgánu [který v zákonné lhůtě nerozhodl o žadatelově stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ] opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 správního řádu. Pouhé pozdější explicitní normativní určení orgánu k tomu příslušného proto v žádném ohledu nečiní ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu neaktuální či neaplikovatelnou.

16. K tomu soud poznamenává, že si je vědom opačného právního názoru vyjádřeného v usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 28. 8. 2024, č. j. 52 A 44/2024-13 (jež vedl uvedený soud k odmítnutí obdobné žaloby na ochranu proti nečinnosti), avšak z výše popsaných důvodů se s ním neztotožňuje. Patří se rovněž podotknout, že citovaný rozsudek byl napaden kasační stížností, o níž ale dosud Nejvyšší správní soud nerozhodl (řízení sp. zn. 1 As 208/2024). Právní názor zdejšího soudu je naopak shodný s názorem vyjádřeným např. Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 26. 11. 2024, č. j. 31 A 47/2024-34, pojednávajícím o skutkově a právně obdobné věci.
17. V nyní posuzované věci tedy žalobce podal žádost o informace u žalovaného dne 1. 7. 2024. Žalovaný jej přípisem ze dne 12. 7. 2024 vyzval k úhradě nákladů v souvislosti s poskytnutím informací. Na to žalobce podal dne 15. 7. 2024 žalovanému stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ proti oznámení žalovaného o výši úhrady za poskytnutí informací. O této stížnosti byl nadřízený orgán žalovaného, tj. Ministerstvo dopravy, povinen dle § 16a odst. 8 InfZ rozhodnout do 15 dnů ode dne, kdy mu byla stížnost předložena. Ohledně data předložení stížnosti Ministerstvu dopravy vyšel soud z data vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. MV-109792-2/ODK-2024, jímž byla stížnost postoupena Ministerstvu dopravy jako nadřízenému orgánu žalovaného, tj. dne 26. 7. 2024, když žalobce ani žalovaný netvrdili den pozdější. Ministerstvo dopravy bylo tedy povinno stížnost vyřídit do 12. 8. 2024. Stížnost však nevyřídilo a žalovaný zároveň o žalobcově žádosti o informace nijak nerozhodl ani mu informace neposkytl. S ohledem na výše uvedené je proto nutno vyhodnotit žalobcovu *Stížnost* jako bezvýsledně vyčerpaný prostředek ochrany proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žalobcovy žádosti o poskytnutí informací (s ohledem na výše odkazovanou judikaturu i přesto, že ve skutečnosti je nečinnost založena tím, že nadřízený orgán žalovaného nerozhodl o žalobcově *Stížnosti*).
18. Jelikož byly splněny veškeré procesní podmínky věcného projednání žaloby, přistoupl soud k posouzení důvodnosti žaloby, a to na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
19. Lze zopakovat, že žalobce podal svou žádost o informace u žalovaného dne 1. 7. 2024. Žalovaný o této žádosti dosud nijak nerozhodl (ani požadované informace neposkytl). S ohledem na to, že o navazující *Stížnosti* nebylo nadřízeným orgánem žalovaného (Ministerstvem dopravy) rozhodnuto v zákonné lhůtě, nemohl žalovaný (přinejmenším do rozhodnutí o stížnosti) podmiňovat poskytnutí informací zaplacením požadované úhrady, a vedle Ministerstva dopravy se tak marným uplynutím lhůty zákonné pro rozhodnutí o *Stížnosti* stal nečinným i on sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 10 As 342/2020-46).
20. S ohledem na shora uvedená zjištění a jejich právní posouzení shledal soud žalobu důvodnou, pročez žalovanému na základě § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o poskytnutí informací (za což je nutno v režimu InfZ považovat také faktické poskytnutí informací), a to v zákonné lhůtě 15 dnů dle § 14 odst. 5 písm. d) InfZ.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci zcela úspěšný, protože mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému žalovanému. Žalobcem účelně vynaložené náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů jeho zástupce (advokáta). S účinností od 1. 1. 2025 byla vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), novelizována vyhláškou č. 258/2024 Sb., podle jejíhož čl. II *za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky*. Soud proto při stanovení výše nákladů žalobcova zastoupení vyšel ze znění uvedené vyhlášky účinného do 31. 12. 2024 (dále jen „a. t.“), když veškeré ze spisu vyplývající úkony právní služby poskytl advokát žalobci před 1. 1. 2025. Výše mimosmluvní odměny žalobcova zástupce za poskytnuté tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepis a podání žaloby, sepis a podání repliky) je dána § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bodem 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) a. t. částkou celkem 9 300 Kč. Paušálně stanovená náhrada hotových výdajů žalobcova zástupce k těmto úkonům činí dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky celkem 900 Kč. Žalobcův zástupce není registrován jako plátce daně z přidané hodnoty. Celková výše žalobcových nákladů řízení (vč. soudního poplatku) tak činí 12 200 Kč. Lhůtu k zaplacení náhrady nákladů řízení stanovil soud v obvyklé třicetidenní délce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. ledna 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.